

Ára 60 fillér

Templén

Ára 60 fillér

Megjelenik hetenkint
háromszor
kedden, csütörtökön
és szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhiv.:
Sátoraljaujhely,
Főter 9. szám.

Kéziratokat nem adunk
vissza.

Telefon: 42. szám.

Politikai hírlap

Sátoraljaujhely,
1919. november 15.

Felelős szerkesztő: **Dr. HALASI ANDOR** Szerkesztő: **BROÓ JÓZSEF**
Főmunkatárs: **NAGY ANDOR**

Ötvenedik évf.
46. szám (5856.)

A bosszu

rossz tanácsadó. Politikának meg egyenesen halálos szerencsétlenség.

A világhistoria legszörnyűbb lapjait ez öntötte tele vérrel.

Bosszual kezdődött a világháború, Ferenc Ferdinánd főherceg megölésének megbosszulásával. Maga az a gyilkosság is bosszu és megtorlás akart lenni egy végzetesen rövidlátó politikáért.

A bosszu gondolata hevitette Poincarét, a francia gőg megtestesítőjét, a németek elleni világszövetség megteremtésére. A francia bosszu, a revanche tenger-dübe dagasztotta mérhetetlenné Europa gyilkos örületét, — ennek az örületnek dacos kitarthatását.

A bosszu diktálta Clemenceau békáját, új háborúk, végeláthatatlan katasztrófák esiráját.

Ha a bosszu érzését ki lehetne irtani az emberek lelkéből, paradicsommá válna a föld, ez az örök siralomvölgy. Hiába ültötte tele az ember testét-lelkét a teremtő minden tehetséggel, hiába oltotta bele a szépség, öröm, tökéletesedés, a szeretet viruló vágyát, ez az egyetlen tulajdonság, a bosszu, elegendő arra, hogy állapotok har-

oává tegye az emberek, a fajok világát.

Hiába hangzott el, minden időközön keresztül világitó fényvel az ige: szeresd felebarátodat, mint tennemagadat. Hiába mormoljuk kétezer év óta naponta: — bocsásd meg a mi vétkeinket, miként mi is megbocsátunk az ellenünk vétetteknek... Nem tudunk megbocsátani. Inkább magunk is belepusztulunk, de visszaütünk.

És így ütök vissza egymást a fajok, nemzetek, osztályok, egyének az idők elejétől az idők végéig.

Egyetlen megbocsátó hang elég volna milliók életének megmentésére.

Nem is kéne egyéb, mint hogy azok, akikre egy-egy ország vezetése jutott, a bosszu gondolatát kiküszöböljék a politikából. És nem kéne több, mint hogy az egyes politikai csoportok vezetői ezt az egyetlen érzést, a bosszút száműznék szívükből s mindazok szívéből, akik hisznek bennük. Hálgyog hullana a szemekről, vakító világossággal látnák a szemben álló ellenfelek, hogy tulajdonképpen testvérek, akik közös munkával menyországot varázsolhatnának a pokol helyére.

Mert most pokol az életünk. És mindaddig az lesz, amíg keresztül nem megyünk a kölcsönös megértés, az önbismismerés tisztító tűzén.

Miért nem tudják ma megérteni egymást a magyar pártok? Mert mindegyik ott rejtegeti országalakító, jövőt hajlító programja mögött a bosszút, más és más okon, más-más formában. Nem akar egyik sem lemondani róla.

Osodának kell történnie, egy új magyar megváltónak kell születnie, hogy ez a szellem, a tagadás szelleme, porba hulljon és megsemmisüljön az egyetlen szent gondolat, a közös sors által parancsolt közös kötelesség előtt.

Egyik párt a múltért akar bosszút állni, a másik a jelenért. Holott csak egy érdekel bennünket: a jövő.

Eleget ártottunk egymásnak. Most már együtt, egymás segítségével kell talpra állanunk. Nemcsak a bosszu gondolatát kell tövestül kicsavarni magunkból, de meg kell szűnnie végre minden olyan politikai tettnek és iránynak, ami szükségszerűen idézi fel a megrontásunkra velünk született átkot, a bosszút, újra meg újra.

Meglátjuk, milyen könnyen értjük meg egymást, ha ezt a programot mind-egyik párt időbja a kosarából.

Falvak.

Sokat beszélnek, még többet álmodnak mostanában egy magyar Dániáról, Olyan Magyarországról, amelynek minden faluja kulturától ragyog. Ahol az emberi tudás és akarat megnyergeli a természet vad életét s a boldog gazdagság, a viruló fejlődés, a nemzeti létfenntartás szolgálataiba állítja.

Istenem, oly szomorúak a magyar falvak. Annyi erő vergődik és ásít az bennük. A természet pisálkólva, göresösen erőlködik, hogy öntudattá váljék. Már megsebezte az eke és a csákány, vajudik, nem tudja, visszavágyják-e a törtetlen gyermekkorba, az öntudatlanság öskorába, vagy kulturává válják s emberi arcot öltösn.

A falvaink a természetből nőttek ki, de még nem nőttek ki belőle egészen. A házak még derékig a föld méhében szoronganak, az utcák még nem mind utcák, csak házak közt húzódo parlagnyelvek. A térdig sáros embereket mintha most huzták volna ki tövestől a nyers földből. A falvainknak nincs határozott aruk, szélnéznek a szélrőzsa forgó ködébe, óserőt dobogó szívvel, tépett, elnyújtott, messzehangzó melódiákat sóhajtva s gyökereiken keresztül göresösen fogják a mindentadó természet mágneses kezét.

Fénylő éjszakákon gyakran látom magam előtt a virrasztó öreg falvakat, a mint öregapai gonddal és félelemmel tekintenek papnyugat felé. Modern, tüszemű bölcsesekre gondolnak és keresztet vetve suttojják: az ördög nem alszik.

Egy holdvilágos éjszakán elektromos renyhességgel hevertem egy falu közepén, kis házhoz tapadó padon. Hanyat feküdtem, nyitott, tág szemmel. A pezsgő éjszakai levegő sok évszázados aszuja csordultig töltött erővel. A repedt deszkapad sirt a terhem alatt. Végignéztem az utcáson. A házak

mint elvarázsolt vastag bábuk
övig beásva álltak sorba;
karuk leszelve, sirban a lábuk,
merev kobajjuk csonka, csorba;
az élel sok tompa szögnek
után szétálló cakra szöknék,
bemázolt képpel állnak-állnak,
nincs biztos tárgya a szemőknek.

A holdból szakadatlanul rajzottak a nap fényének kísértetei. Babonás éjjeli nyugtalanság reszketett a sápadt falakon. A házak nézni, beszélni akartak és nem volt szavuk. A modni akartak, de nem volt képzelő erejük. Enyves szemük sirni próbált, de nem tört fel sírás a mellükből. Nem volt mellük.

Beteg fa alján kacaka kis pad,
hordócsag, kátrány- s rezedállat.
Be furcsa álom dermedt itten.
Mi az, mi itt még föl se sirhat!
Az álomnak nincsen bűvös póza,
vakon sunyít a porhalom,
fölötte vésszes óriásként
feszül égnék a sürgönypóza,
az egyedüli hatalom.

S a telegráfróton keresztül távoli kakashok kukorékolása halt el, fei-felerőlködött s újra elhalt.

Sötét felhő evezett el a hold mellett. Gyáva kutyák szűk torokkal félénken vo-

nitottak. Egy elszabadult, megriadt csikó szilaj, ijedt szívvel dobogott végig az utcán s megállott, nem tudni hol?

Ki akartam emelni ezt az elvarázsolt, alvó falut a földből. A szívem és fantáziám a megpattanásig feszült. Testemet otthagytam a szűk padon s a szemem tárgult, erős akarata a képzelet sugarán messze furódott előre, a jövőbe.

Néhány éjszakázó paraszt ment el mellettem. Az első, mikor észrevett, meghökkenve susogta hátra: az ördög. A második rettegő mosollyal intette le: ez egy fiu, alszik. A harmadik figyelmesen pillantott rám s gyorsan surrant tovább. — Nem alszik — hebegette — ez egy vén ember.

— Nem alszik — válaszolta a fülém — az ördög nem alszik! S nehéz, sötét fájdalom nehezedett a szívemre, a földért, amelyen parasztesonok kopogtak s a melytől el akartam szakítani a gyermekét, az ártatlan, félénk falut.

Az ártatlan és félénk falu most felébredt. Rettenetes, vad tűz gyult ki sötét szemében. Hadat üzent a városnak.

Most még nem annyira az öntudata, mint inkább az indulata ébredt fel.

Majd ha igazi öntudata gyul fényre s rálát önmagára, akkor fog végleg felébredni ezeréves álmából. Eszreveszi a város kulturáját, megbékül vele s evvel a kulturával fogja meghódítani — önmagát.

Majd akkor lehet szó igazán magyar Dániáról.

Halasi Andor.

A gazdátlan város.

A Ceper elásott kincsei.

Két éve elmúlt már, hogy egy német vegyész mérnök, akinek az útja véletlenül Sátoraljaujhelyen vezetett keresztül, a várakozás unalmas óráiban bejött a városba. Megnézte a Hegyalja tüzes kincseket termő szőlőhegyeit és séta közben eljutott a Torzsás környékére is.

A német mérnök gondosan szemügyre vett mindent, de úgy látszik, leginkább a talaj kötötte le a figyelmét, mert szemével egyre a földet vizsgálta. Az egyik helyen fel is emelt egy kődarabot. A követ néhányszor megforgatta az ujjai között s nagyon megörülhetett neki, mert az ajka szélén a csodálkozás mosolya jelent meg. A semmi értékkel nem bíró kődarabot, amelyet más bizonyosan félrerugott volna, ő gondosan a zsebébe helyezte.

Rövid idővel e jelentéktelennek látszó eset után felkereste a tulajdonost, a kinek a telkén a követ találta s magát, mint Braun János vegyész mérnököt bemutatva, ajánlatot tett a telek megvételére. A telektulajdonos nem tudta megérteni, mi szüksége lehet valakinek olyan területre, ahol nincs egy maréknyi föld, egy árva fűszál, még egy megános bozót sem, csak kő. csupa értéktelen kő. Meglepetése még inkább nőtt, mikor a kért eladási ár helyett Braun János 30,000 koronát, a kért vételár kétszeresét ajánlotta fel. A szerződést megkötötték s a mérnök most már tárgyalásokba bocsátkozott a szomszédos telektulajdonosokkal, egyidejűleg pedig beadványt intézett a város képviselőtestületéhez.

Érdekes hangú beadványában arra kéri a várost, hogy adja bérbe a Ceper aljában fekvő 5 hold kiterjedésű területet ipari kitermelés céljaira, mert ezen területnek közete a vas előállításához kiválóan alkalmas szilícium vegyületeket tartalmaz. A bérlet idejét 15 évben kérte megállapítani. Ennek ellenében kötelezi magát évi 2000 korona bérösszeg megfizetésére, az elpusztított csemetefákért hajlandó a várost megfelelő módon kártalanítani, a tervbe vett 500 kocsi rakomány évi kitermelés után pedig vagononként 200 koronát fog a város pénztárába befizetni. Kilátásba helyezte ezenkívül, a mennyiben a telektulajdonosokkal folytatott tárgyalások kedvező eredményre vezetnek, hogy az évi termelést 15-20,000 vagonra fogja emelni és a városon keresztül futó villamos vasutat is építeni fog.

A képviselőtestület tárgyalás alá vette az ügyet, de a sok városatya közül egy sem emelt szót a város érdekében, nem volt senki, aki a képviselőtestületet figyelmeztette volna arra, hogy a város érdekeit megkivánják a területnek szakértőkkel való megvizsgálását és a város talán önjelölt is képes volna egy ilyen ipar-telep létesítésére és vezetésére. Jóvá nem tehető hibát a képviselőtestület azonban nem követett el, mert a bérlet ideje alatt módjában lett volna az üzem jövedelmezéséről teljesen megbízható és hű képet szerezni és a bérleti idő lejártá után, az

engedély visszavonásával, a telepet saját kezelésébe vehette volna át.

A képviselőtestület a termelés megkezdéséhez és a bérleti szerződés megkötéséhez szükséges engedélyt megadta s Braun János a vállalt kötelezettségek biztosítására 1917. június havában 6480. sz. alatt 5000 koronát helyezett letétként a város pénztárába.

A Torzsás környéke egyszerre megélkül. Munkások jöttek, iparvágányokat raktak le és megkezdődtek a termelés felvételéhez szükséges előmunkálatok. — A munka azonban, előttünk ismeretlen okokból, nem haladt a beadványban körvonalozott méreteken és gyorsasággal és egy év óta a torzsási kincses bányában csend van. Kihalt és elhagyott lett. A mérnök is eltűnt, aki jött, mint egy regényhős, hogy felrzza ezt az átok-várost halálos aléltóságából. Hova lett az a mesészerű fejlődési lehetőség, amely már olyan közelről biztatta Ujhelyt és amely egyszeriben ragyogó iparvárossá varázsolta volna át? Hova lett a villamos vasut, amely egy fejlődésnek indult város jóleső arcánál kölesönözött volna ennek a lomha, ólomlábakon csemagó fészeknek és a bodrogközi vasutal való kapcsolatával egészséges gazdasági életnek vetette volna meg az alapjait?

Haladunk tovább azon a jól ismert és agyontaposott ösvényen, ahol nem lehet lépést tartani az Idő száguldásával. Ez az ösvény ármánykodással, gáncsossal, kicsinykedésekkel és meg nem értéssel van tele.

Ezt a nagyfontosságú kérdést még sem lenne szabad elhanyagolni, mert minden elpazarolt nap csak szegényebbé teszi a várost. Meg kell ragadni az alkalmat új, friss életet kell lehelni az elárvult cepei kincsesbányába, hisz' most már tudjuk mennyi gazdagságot, jólétet rejteget magában.

Csináljuk meg mi önerőnkkel, ha tudjuk, de ha bármi akadályozhatna a terv keresztülvitelében, fel kell keresni azt az élesszemű germán mérnököt. Jöjjön ide és vezessen ki bennünket az elmaradottság, a téltenség moosarából, a fejlődés nehéz, de boldogító országútjára.

Béke.

*És minden dolgok mélyén béke él
És minden tájak éjén csend lakik
S a végtelenség összhangot zenél
S örök valók csupán mély álmaink.*

*És minden bánat lassan béke lesz
És mindenik győtrődés győzelem
S a kinok kinja, mely vérig sebez,
Segít túllátni a szűk életet.*

*Testvéreim: a boldogság örök
S e tőjon mind elmuló, ami jó
S az élet, a szép, nagy processzió,*

*Mely indul örvény és sirok fölött,
Az égi táj felé tart csendesen
S egy stációja van: a végtelen.*

Juhász Gyula.

A szinügyi bizottság ülése.

A multheti szinügyi bizottsági ülésen — amelyről már lapunkban beszámoltunk — a bizottság tudvalevőleg úgy határozott, hogy a színházi idényt jövő év tavaszára halasztja. A bizottság tagjai között akkor az a nézet jutott érvényre, hogy tekintettel a szűkös élelmézési, lakás, világítási és fűtési viszonyokra, a város ellátását veszélyeztetné 40-50 színész idejövetele.

Sajó Vilmos szinigazgató nem nyugodott bele ebbe a határozatba. Ujabb kérvényben kérte a bizottságot határozatának megváltoztatására.

A bizottság újból összeült csütörtökön délután. Ez az ülés a következőképen folyt le:

A kérvény felolvasása előtt dr. Hornyay bizottsági elnök röviden vázolta az ügy történetét és a fennforgó körülményeket, melyek a bizottságot korábbi határozatára kényszerítették.

Beregszászy István tanfelügyelő beszédében kifejti, hogy 50-60 ember élelmézésé mily nagy gond most; mennyi gyermektől vonják el a színészek a tejet. A lakást kereső tanítókat azzal utasítják el, hogy jönnék a színészek, akik nagyobb árt is szívesen megfizetnek (?)

Domján Elek a színház kiadása mellett foglal állást. Egy 20000 lakosu városban 50 ember élelmézésé nem okoz gondot. A színészek elhelyezkedése magánügy. A világítás folytán előállt kárért az igazgató vállalja a felelősséget. Mindazok az indokok, melyeket az előtte felszólaló említett, őt a kérvény melletti állásfoglalásra indítják.

Dr. Hornyay felszólalása után a polgármester kér szót.

Egy bizonyos ujhelyi lapban, melyet ő soha kezébe nem vesz és nem is olvas — ugymond — egy újságíró megtámadta őt avval, hogy odaigérte a színházat Sajónak. A maga részéről kötelességének tartja kijelenteni, hogy ő nem ígért semmit. De ha Sajó ő reá támaszkodva némi kiadásokat tett, ezekért a mulasztás őt terheli. A szeptember hónapban nála járt Sajó igazgatónak, illetve titkáranak ugyanis nem akarta megmondani a meztelen valóságot. Elmarasztalva érzi magát, a szavazásban részt nem vesz.

Hosszu vita után, mivel a bizottság egyhangú határozatot hozni nem volt képes, az elnök szavazás alá bocsájja a kérdést.

A szavazás eredménye 4 igen és 4 nem. Most egyes tagok kérésére a polgármester is leszavaz. A polgármester nemmel szavazott s nyomban odafordult a Sajó igazgató titkárához: köszönheti ezt annak az újságírónak, aki szememre vetette, hogy önnek odaigértem a színházat.

Ezek után mi is azon a nézetten vagyunk, hogy nem kell szintársulat Ujhelynek. Színházról maga a szinügyi bizottság ülései gondoskodnak.

Csak azt kérjük, hogy minél több ülést méltóztassanak tartani, — minden különösebb indok nélkül. Hiszen a most lefolyt ülésnek sem volt semmi különösebb célja. Vagy volt?

Az ide

A lak szomoruan mint a hálaibaiban, am majd Magy indult hoz októberi fo alatt is áll teherment nekülés, b gyon felsz lyes részét Károlyi-ur vezérei, se azonban n komoly m

A be érvényü re honosok el az idegene őrségi kap tasitási ak

Munka ben Tóth tól, aki a zőket meg

A vár szeiratta é átküldte h rást lefolyt soknak e a kiutasítás dithatuk oiai ellen jelentkezők

Egyelőre, s át nem ve az idegen

nyul az ak a sor azok zőleg nem pültjei Sato gyalást tar videsen me len idegene város egész

A kiut De reméljü oldása a leg történni és sulyos hurc gyon indok való kiutas

— A ve

Mulatságos pesti gyűjtő ségnek. Fe ujhelyi tús a pesti gy szállásdija örültek, hog ket a sötét jelentkezik

törvényes a csültetéséne szolidaritást vezetője a di Az összeg r túsokat — gyobb. Egy megkeresést sághoz.

Az idegenek kiutasítása.

A lakásnyomoruság most épen olyan szomorúan és megoldatlanul mered ránk, mint a háborúnak azonban a keserves napjaiban, amikor Galiczia ostromolt földjéről, majd Magyarország északi részeiből megindult hozzánk az idegenek inváziója. Az októberi forradalom óta, sőt már a háboru alatt is állandóan napirenden volt a város tehermentesítésének kérdése. A várost, menekülés, bevándorlás, letelepedés által nagyon felszaporodott lakosságának tekintélyes részétől meg kell szabadítani. Sem a Károlyi-uralom, sem a szociáldemokraták vezérei, sem a proletárdiktatura emberi azonban nem végeztek ebben az irányban komoly munkát.

A belügyminiszter nemrég országos érvényű rendeletet bocsátott ki az idegen honosok eltávolítására. A városi rendőrség az idegeneket összeíratta és az államrendőrségi kapitányság már megkezdte a kiutasítási akciót.

Munkatársunknak alkalma volt ez ügyben Tóth Elek államrendőrségi kapitánytól, aki a kiutasításokat intézi, a következőket megtudni:

A városi rendőrség az idegeneket összeíratta és az összeírást mintegy két hete átküldte hozzánk, hogy a kiutasítási eljárást lefolytassuk. Miután az idegen honosoknak e hónap 10-ig kellett jelentkezni, a kiutasítási akciót csak egy-két napja indíthatjuk meg. Eddig mintegy 250 galíciai ellen indult meg az eljárás. A nem jelentkezők felkutatása is folyamatban van. Egyelőre, amíg az államrendőrség teljesen át nem veszi a városi rendőrséget, csakis az idegen honosok, a galíciaiak ellen irányul az akció. Rövidesen azonban rá kerül a sor azokra is, akik a háborút megelőzőleg nem voltak állandó jellegű megtelepültek Sátoraljajhelynek. Naponta 15 tárgyalást tartunk és remélni lehet, hogy rövidesen megtisztítjuk a várost a kellemetlen idegenektől, akik csak hátráltatják a város egészséges irányú fejlődését.

A kiutasítási akció jó kezekbe került. De reméljük azt is, hogy a kérdés megoldása a legnagyobb humanitással fog megtörténni és tekintettel lesznek a téli idő súlyos hurcolkodási nehézségeire, csak nagyon indokolt esetben fogják az azonnal való kiutasítást foganatosítani.

— A volt túsok utólagos pénzbírsága. Mulatságos megkeresést küldött a budapesti gyűjtőfogház a sátoraljajhelyi ügyészségnek. Felszólítja, hogy minden egyes ujhelyi túszon vasaljon be napi 52 fillért a pesti gyűjtőfogházban eltöltött napok szállásdíja fejében. Szegény túsok már örültek, hogy végre kezdik elfelejteni ezeket a sötét napokat s íme a sötétség újra jelentkezik Pest felől. Tudunkkal semmi törvényes alapja nem volt a túsok csücsültetésének. Milyen alapon vállal tehát szolidaritást a pesti gyűjtőfogház mostani vezetője a diktatura alatti gyűjtőfogházzal? Az összeg nem nagy — ez nem búsitja a túsokat — de a képtelenség annál nagyobb. Egyébként az ujhelyi ügyészség a megkeresést áttette a pénzügyigazgatósághoz.

Hírek

Szerelmes levél.

Drága Kubicám!

Ma korán keltem. Éjjel ugysem hunytam le szemem. Ágyamban hanykolódtam, harapdáltam párnám szélét és Rád gondoltam!

Ma korán keltem. Lázás türelmetlenséggel nem győztem a napkeltét bevárni. Vágytam sasszárnyakkal minél előbb érted repülni, annyi esztendei keserves sóvárgás után viszontlátni téged . . .

Ma korán keltem. Valaki azt mesélte nekem, hogy valahol látott, jönni látott. Sárban, esőben, szélben mentem elébed, de nem jöttél!

Pedig úgy vártalak, Kubicám, mint Romeo Juliát. Vártalak, ahogy senki sem várt úgy senkit. Vártalak a korán kelő nap harmatos sugaraival. Lelkendezve, ugrándozva, kipirult arccal, boldogan vártalak, mint kisdíák várja szerelmét: kurta szoknyás, hamvas arcu barna lányt. De nem jöttél!

Pedig . . . emlékszel?

Néhány évvel, sok-sok évvel ezelőtt, amikor ez a csunya háború ránk tört, szomorú őszi napon Te is eltűntél, hűtlenül eltűntél minden régi örömmel együtt. Hogy szerettelek pedig. Dédelgettelek. Reggel, este is, amikor felkeltem, amikor lefeküdtem, hogy cirógattalak! Ugy simogattam karcsu alakodat, gyönyörködtem tiszta barnaságodban, láztól pirosan néztem tüzes szemedbe és cserepes ajkam hozzád tapadva szívta, szívta mámorító illatodat, amely megrészegetett, mint a gyöngyöző, tüzes tokaji. És belebámultam göndörödő füstkerikáidba, amelyek olyan kékek voltak, mint Itália ege s amelyek eszembe juttatták a velencei sóhajos éjszakákat, amikor gondolán ringatott a tenger és a selymes hullámok alatt, mámoros zenéje mellett szépeket álmodtam, gyönyörű szépeket . . .

Ma megint korán virradt . . . Besiettem a nagytrafikba . . . Megint nem jöttél, Isten tudja mikor jössz! . . .

De azért mindennap epedve vár:

Falu Mihály.

— Előlépés. A minisztertanács Barthos Andor dr. kereskedelemügyi miniszteri tanácsosnak a helyettes államtitkári címet és jellegét adományozta.

— A közigazgatási bizottság december hó 9-én tartja ülését báró Maillott Nándor kormánybiztos elnöklésével.

— Szünetelő perek. Számítalan peres eljárás szünetel most az ujhelyi törvényszéken és járásbírószágon. Ha a peres felek bármelyike megszállt területen lakik, a bíróság az eljárást a békétárgyalások befejezéséig felfüggeszti. Elvi akadályja ugyan nem volna annak, hogy ezeket az ügyeket is letárgyalja a bíróság, amennyiben a felek maguk kérik az újrafelvételt, de hát ilyen együttes kérelem alig képzelhető, mert nincs olyan per, amelyben legalább az egyik fél — ne akarná a per elhuzását.

— Menekült tisztviselők elhelyezése. A megszállott területekről menekült tisztviselőket a kormány folytatólagos akcióval az ország különböző, megmaradt hatóságainál helyezi el szolgálattételre. A sátoraljajhelyi törvényszéken legutóbb néhány menekült bírót és jegyzőt helyeztek el, akik azelőtt Fehérlételemben, Nagyszébenben és Kolozsvárott teljesítettek szolgálatot. A menekült tisztviselők a következők: Kálnássy László járásbíró, dr. Sörössy Gyula, dr. Ilykovic Endre, Várjon Jenő büntető törvényszéki bíró, dr. Kaltenbach Rezső járásbíró, dr. Lakatos Dezső, Viszlóczky Elek, dr. Kall Zsigmond jegyzők, Látvay Béla telekkönyvvezető.

— Közmunka. A megye alispánja, Thuránszky László minden lehetséges alkalmat megragad, hogy a helybeli munkanélküliségen segítsen. Legközelebb nagyobb mérvű közmunkát ír ki az alispáni hivatal. Ötven kilométernyi közut kikavicsosolását határozták el. Es pedig a Sátoraljajhely—Kassa közötti első 12 kilométernyi, a Széphalom—Felsőregmec—Pálháza közötti 8 kilométernyi, a Bereckfi felé a Bodrogig terjedő 5 kilométernyi törvényhatósági közutat s a Miskolc felé körülbelül Olaszliszkaig terjedő 24—25 kilométernyi állami közutat akarják kiköveztetni. Ennek az 50 kilométernek kavicsosolási ellátása 1500 köbméter kavics kitermelését teszi szükségessé. A kitermelésre egyik helybeli kavicsbányát veszik igénybe. A közmunka kiírását tárgyazó hirdetmény pár napon belül megjelenik.

— Alaptalan aggodalom. A proletáruralom alatt történt, a tótágásra álló világ első napjaiban.

Egyik környékbeli szülő tulajdonosához beállítanak régi munkásai, cselédei, hogy további bizalmukról, szolgálatkészségükről biztosítsák — az egyenlőség jegyében. A tulajdonos keményen a szemük közé nézett s mikor egyik szülőmunkás zavarában nagyságos urnak szólította, uri fölényvel dorgálta meg: most nincs nagyságos ur, ezentúl csak elvtárs van.

A felesége már nem volt ilyen erős szívű. A férjét behívta a szomszég szobába s remegve kérdezte tőle, hát őt hogy fogják ezentúl szólítani a cselédei?

A férj elmosolyodott. — Hát téged is elvtársnak szólítanak.

— Én nem bánom — felelte borzongva az asszony — akárhogy szólítanak, csak Irénnek ne szólítsanak!

40 filléres bon-ok.

Az aprópénzhiányra való tekintettel és hogy megkönnyítsük az olvasóközönségnek lapunk vásárlását, a „Zemplén” kiadóhivatala 40 fillérről szóló bon-okat adott ki, amelyeknek készpénzzel való beváltásáért a kiadóhivatal teljes garanciát vállal.

Kiadótulajdonos: Kroó Mór.

